

[Brusvang]

føre modparten en uforholdsmæssigt stor skade, og det er uacceptabelt, at det kan lade sig gøre uden nogen væsentlig økonomisk risiko for ens eget vedkommende.

Jeg er godt klar over, at reglerne om erstatningsansvar selvfølgelig ikke kan overføres fuldt ud og anvendes i fuldt omfang, det er ikke ladsiggørligt. Men det skulle vel ikke være umuligt at overveje, om disse regler om erstatningsansvar på en eller anden måde kunne standardiseres, sådan at de også kunne bringes i anvendelse på det her omhandlede forhold.

Jeg understreger – og det er igen, for at sagen ikke skal komme op i et plan, hvor den ikke hører hjemme, sådan rent følelsesmæssigt – at det, jeg gerne har villet pege på på mit partis vegne, er, at der bør være visse civile retlige konsekvenser. Vi stiller ikke fra CDs side forslag om, at disse handlinger skal kriminaliseres. Vi stiller ikke forslag om indførelse af et særligt bødesystem, som skal ordnes i byretten. Jeg ved godt, at i 1976, da vi førte nogle forhandlinger med regeringen om disse problemer, var den tanke oppe, men jeg tror i og for sig, at regeringen havde også os andre bag sig, da regeringen besluttede at lægge det spørgsmål til side. Ikke noget med at kriminalisere dette, det er ikke hensigtsmæssigt. Men som sagt bør den, der påfører en anden et økonomisk tab, hæfte derfor.

Jeg er også opmærksom på, at disse erstatningsregler selvfølgelig ikke kan anvendes i et tilfælde som konflikten i Danmarks Radio. Der påføres også Danmarks Radio, der påføres vel ikke mindst lytterne og seerne et væsentligt tab. (*Afbrydelse af Erhard Jakobsen*). Det kan betvivles, siger hr. Erhard Jakobsen, men det er i hvert fald en samfundsgene af betydeligt omfang. Det kan ikke opgøres i kroner og øre, så derfor kan man ikke bruge en egentlig erstatningsregel her. Men så må det være muligt at reagere på en anden måde, og dér skal jeg ikke lægge skjul på, at under den debat, som vi skal have senere på dagen, og som specielt drejer sig om konflikten i Danmarks Radio, vil vi fremsætte forslag om motiveret dagsorden, hvor vi anbefaler regeringen at lave en nødtjeneste baseret på tjenestemandsansatte personer, som kan træde til i en konfliktsituation, så befolkningen kan få den nyhedsformidling, som den nu engang har et rimeligt krav på.

Dernæst spørgsmålet om de fysiske blokader. Også her skal jeg undlade at gøre diskussionen mere hidsig, end nødvendigt er. Jeg vil derfor gerne medgive statsministeren, at ved de overvejelser, vi hidtil har haft i folketinget, og det resultat, man er kommet til, er det egentlig slået fast, at det ikke er fornødent at få ændret straffeloven. Straffeloven, det har jeg også accepteret, har et indhold, som egentlig dækker situationerne fuldt ud. Nu ved vi, at straffeloven alene ikke gør det, for man må tit følge forskellige bestemmelser op med cirkulærer, som uddyber, forklarer og tydeliggør, og det er jo også sket her.

Ikke desto mindre har det, på trods af at vi har et »blokadecirkulære«, som vi populært kalder det, som skulle være klart anvendeligt på disse forhold, desværre vist sig, at når der er gået nogen tid, så har man fundet sådanne aktionsformer, veje og midler, at man ikke direkte provokerer politiet eller myndighederne efter cirkulæret, hvorefter politiet naturligvis må forholde sig lidt tøvende. Det er her, CD gerne vil sætte ind denne gang. Vi tror nemlig heller ikke, at det er nødvendigt med noget nyt blokadecirkulære.

Det, vi derimod tror, er, at når der opstår sådanne situationer – jeg tænker selvfølgelig ikke mindst på de meget ubehagelige situationer, vi har oplevet i forbindelse med HT-blokaden og konflikten dér, garagerne, der blev blokeret, Rådhuspladsen, der blev afspærret, osv. – så må det være sådan, at justitsministeren, at regeringen tilkendegiver i nogle udtalelser, at nu er dette altså drevet for vidt, og hvis der på nogen måde har været tvivl om, hvorvidt man vil leve op til straffelovens og blokadecirkulærets bestemmelser, så er den misforståelse og den tvivl hermed bragt af vejen, for de skal respekteres.

Jeg tror, at det ikke var kommet dertil, at vi igennem flere dage i træk skulle være vidne til, at hovedstaden trafikmæssigt var lammet, hvis regeringen havde sikret sig, at de første blokadebrydninger, der fandt sted, var blevet effektivt gennemført. For hvad var det, der skete? Der skete det, at politiet kom meget pænt og stilfærdigt – det skal det naturligvis også – og sagde: vil I ikke være venlige at gå over på den anden side af gaden. Og så stod man altså derovre og så mere eller mindre truende ud, med det resultat,